

Spicul

Bragagiu

Fratelui Dochim și sorei Vera Cojocaru,
fratelui Vasile și sorei Sveta Guștiuc.

În spicul grâului e frică
Să nu se frângă de pe pai,
Dar când privirile-și ridică
E cel mai fericit pe plai.

Văzând azurul fără margini
Cu versul apei de pe nori
Și-n jur ca sute de catarge
Alți înălțați și roditori.

Și iar, scăpând de vânt, s-apeacă
Îngenunchind ochii-n pământ,
Iar viața-i pare-așa săracă
Când e țintită spre mormânt.

Că-i miezul nopții, că-i amiază
În anotimpul zgomotos
Inima lui îi pendulează
Când înspre sus, când înspre jos.

Îl râd neghinele trufașe
Că nu-i în stare-a sta pe loc
Și cu flori roșii și gingașe
S-arate tuturor un foc.

Iar el, cu modestie multă,
Le-admiră măiestria-n stat
Și predicile lor ascultă
Căci el e-așa neînvățat!

Ci din secvențe guralive
Spicul se clatină ușor
Când cu dureri de substantive
Și când cu verbele de dor.

Nu poate bucurii să strângă
Din tăntoșiri și înălțări
Simțindu-se atât de singur
De-aici și peste depărtări.

Când tremurând se roagă-n șopot,
Când doar oftând din suflet greu
Ca limba stranie de clopot
Ce cheamă-un om la Dumnezeu.

Doar, uneori, parcă îi vine
Un vis albastru și senin:
C-o palmă-n Dragoste-l susține
Cu bogăția lui din sân.
Victor Bragagiu